

**Examensarbete
Kandidat
2010**

Daniel Purk

Daniel Purk Trio

Handledare: Robert Sundin och Ragnhild Sjögren

Musikerprogram, konstnärlig kandidat examen, profil Jazz

Institutionen för jazz

Kungl. Musikhögskolan i Stockholm

Förord

Tack Henrik Hallberg och Jacob Johannesson för att ni lagt ner både tid och själ i vårt projekt.
Tack Ragnhild Sjögren för handledning och Robert Sundin för att du varit musikaliskt bollplank.

Innehållsförteckning

Min musikaliska bakgrund	s. 3
Välja medmusiker	s. 7
Arbetets syfte	s. 7
Beskrivning av musiken och komponerandet	s. 8
Improvisation	s. 11
Leda trion	s. 12
Rep perioden	s. 14
Inspelning Stora Studion KMH	s. 18
Det inspelade materialet några dagar senare	s. 19

Bilagor: Noter och CD

Min musikaliska bakgrund.

Att sätta ett årtal på när jag började spela är väldigt svårt med tanke på att min morfar är musiker och han har alltid haft massor av instrument i sin källare i Hässleholm som jag mer eller mindre kladdade på under hela min uppväxt. Det var inte förrän jag gick i 3:de klass som jag började i kommunalamusikskolan och fick då börja spela den obligatoriska blockflöjten. Denna byttes ett år senare ut mot en trumpet (eftersom morfar spelade det). Jag hade en väldigt dålig trumpetlärare, så i retro-perspektiv är det nog ett under att jag överhuvudtaget fortfarande spelar. Jag minns min första lektion så väl, man hade lektion två & två och eftersom min morfar var trumpetare så kunde jag spela en hel del redan innan jag började i kommunala musikskolan. Redan vid första lektionen kunde jag få hyfsad ton i trumpet medan min kamrat knappt kunde få ljud alls. Läraren var en halvsur äldre herre som fnös och pustade lite och skrev nytt datum i spelboken och skrev hur många ggr om dagen man skulle öva på respektive övning. Efter första gången tänkte jag, ”Jag ska fan inte öva ett dugg”, det gjorde jag inte heller och 6 år senare slutade jag.

Det var vid ett tillfälle när jag gick i klass 8 eller 9 som vi skulle spela med skolorkestern i gymnastiksalen. Där var en äldre kille som spelade riffet till Michael Jackson låten BAD på elbas och jag blev helt såld. Jag kände då att det var bas jag ville spela eller åtminstone prova. Jag sa det till min morfar och han fixade snällt fram en elbas och en förstärkare och så fick jag spela bas för en valthornist som var supersnäll och trevlig på alla sätt, men vars undervisning bara gick ut på att lära mig att spela efter noter, vilket var bra, men som ganska snabbt blev tråkigt. Nästan samtidigt som jag började spela elbas frågade en kompis som spelade trummor om jag ville vara med i deras coverband eftersom deras basist just hade slutat. Så utan att tveka tackade jag ja. De andra i bandet var ganska erfarna coverbandsmusiker och jag var varken van vid att spela elbas eller van att musicera på det sättet som de gjorde. Hela mitt tidigare musikaliska liv hade bara varit att spela efter noter, så att ta ut en låt eller att jamma fram saker var helt främmande. Men efter ett tag började jag komma in i detta nya sätt att musicera och jag utvecklades väldigt mycket. En av killarna lärde mig moll-pentaskalan och då trillade tusen saker ner, dels så fick jag ett tonförråd som var lättanvänt och dels så upptäckte jag hur många riffs som faktiskt bygger på pentaskalan.

Detta blev en bra start på mitt ”nya” musikaliska liv med egen replokal och gigs nästan 3 ggr i veckan under sommaren och en del på vintern. Jag har både haft tur eller otur att i nästan alla sammanhang som jag kommit med har jag varit sämst. Detta blev särskilt jobbigt i början när man var så grön på allt, och det är inte särskilt kul, när man under sitt första besök i en inspelningsstudio upptäcker att det inte låter bra när man spelar. Jag tror att jag nog nästan lärt mig det mesta ”The hard way” och inte i någon skola. Jag vet inte hur många ggr som man har spelat med kantorn i kyrkan och tappat bort sig, kanske först och främst för att han inte spelar vidare tydligt och kanske mest för att han inte skriver särskilt tydliga/bra noter. Men det tog mig många år att fatta, att det nog inte var mitt fel alla gånger.

Nästan precis efter att jag hade börjat spela elbas började jag på estetiska programmet på Christian den 4:de skola i Kristianstad. Det blev en ganska omvälvande tid eftersom jag varken hade sysslat med teori, gehör eller ensemble innan. Jag var faktiskt ganska skoltrött efter högstadiet men var tvungen att ta mig samman med tanke på att jag mer eller mindre hade struntat i skolan under de två sista åren på högstadiet och med nöd och näppe genom en reservplats kom in på estetiska-programmet. Där upptäckte man efter ett tag att de hade gjort en och en halv klass av musikstudenter, de ”vanliga” i en klass och ”de lite bättre” i en annan klass. Det var ju inte så smart tyckte jag då och det tycker jag särskilt inte nu med perspektiv, och det säger jag inte i bitterhet för att jag fick tillhöra de ”vanliga”. Jag hamnade någonstans mitt emellan, jag var ”för bra” för att ha ensemble med mina klasskamrater, troligtvis för att jag hade gigat mycket med coverbandet, och för dålig för att få vara med de bra och spela jazz. Vi i coverbandet spelade ju bara för att det var kul

och ingen av oss förutom kanske trummisen ”kunde” något om musik, vi härmade inspelningarna så gott vi kunde. När man sedan fick vara med och spela jazz med de duktiga killarna fattade jag ingenting, när läraren sa: du kan ju spela C-dur här och Eb-dur här etc. Jaha, det gjorde inte direkt att man fattade mer. Så här i efterhand när jag har skaffat mer kunskap och känner till repertoaren så är ”Boplicity” en alldeles för svår låt att spela med nybörjare, jag tycker förfarande att ”den är att bita i”.

Under mitt andra år på gymnasiet kom jag i kontakt med en bassist från Hässleholm som heter Mats Lindskog och han kunde förklara och visa hur/var/varför man använder kyrkotonarterna etc. Min lärare som jag hade på gymnasiet fungerade det aldrig med, för det första spelade han bara kontrabas och bebop, och för det andra hade han inte viljan/lusten eller kunskapen för att vara en bra lärare. Fackkunskapen har han och han är en respekterad musiker, men han kunde/ville inte sänka sig till en nybörjares nivå. Så det slutade med att jag bara spelade rockorienterad musik på gymnasiet.

Det var inte förrän jag började på Lunnevads FHSK 2002 som jag började spela jazz och det var även där jag började spela kontrabas. Lunnevad var bra på det sättet att de flesta där var på samma nivå, vi kämpade verkligen för att bara hålla oss på banan. Vi spelade jättemycket med varandra och vi hade ett ämne som gick ut på att man skulle lära sig en ny standard varje vecka, d.v.s alla skulle lära sig samma låt. Det var skitbra för nästan alla som gick på skolan kunde samma låtar, så det var aldrig några problem att hitta gemensamma låtar att träna på. Det blev en väldigt gemytlig stämning där, med tanke på att skolan ligger mitt ute i skogen och man kan inte ta sig därifrån speciellt lätt. Så vi jammade och spelade innebandy praktiskt taget i ett helt år.

Efter ett år på Lunnevad kom jag in på Fridhems FHSK, jag spenderade två år där. Där var verkligen nivån högre, jag minns ett jam jag hade precis när terminen hade börjat. Det var med en pianist som spelade så att jag trodde att byxorna skulle åka av. Visst hade man spelat energisk musik innan, mest rockorienterad, jazz var jag alldeles för ny i för att ha kunnat komma i kontakt och spelat med någon som var så bra. Jag minns att jag tänkte under låten Solar: ”Vad ska jag nu göra”? Jag spelade ju walking för glatta livet, men han bara fortsatte att öka i intensitet, så det var bara att försöka åka med så gott det gick. När låten var slut sa jag att jag inte visste vad jag skulle göra när han spelade, han svarade: ”Grym walk”! Jag får samma energi i kroppen nu när jag skriver om det som när vi spelade, snacka om avtryck!

En sak som var lite tråkigare på Fridhem var att där blev en viss stämning mellan olika fraktioner, t.ex. ”frijazzarna” och ”new york jazzarna”. Det kändes som om man var tvungen att välja sida, fast jag hade aldrig tänkt på musik på det viset innan. Att välja? Min föräldrar har alltid lyssnat på rockmusik, min morfar är jazzmusiker och sedan lyssnade jag på ”min musik” som man gör när man växer upp. Jag hade aldrig tänkt på att välja stil, jag var van vid att exponeras för så mycket olika musik hela tiden att jag bara hade tänkt, det gillar/det gillar jag inte. Att sedan välja sida om något så som musik kändes konstigt, särskilt när jag inte hade någon musikaliskt identitet själv, d.v.s i mitt spel. Jag hade aldrig upplevt konkurrens inom musik på det sättet som jag kom i kontakt med på Fridhem, i min värld så spelade man för att det var kul, that’s it. Att man skulle bli dåligt bemött av en baskollega eller någon annan för att man kanske var sämre fanns ju inte i min värld. Helt plötsligt kom där ett gäng från södra latin som tyckte att de ägde världen och att de var mycket bättre än alla andra för de hade ju gått södra. De var kanske bättre än en del men jag blev väldigt förvånad över attityden, i min värld så lirade man ju för att det var skoj och alla är ju olika. Gjorde någon något som verkade intressant, så undrade man vad det var de hade gjort och då berättade man och delade med sig av sina kunskaper, inte köra någon slags översittarattityd. När förvåning över beteendet hade lagt sig så hittade jag så småningom likasinnade som spelade för att det var kul och som ville utvecklas tillsammans och då behövde man inte ta del av den tråkiga jargongen.

Andra året på Fridhem fick jag Mattias Hjorth som baslärare och det blev verkligen ett lyft. Han såg mig som person och pushade mig att ta stora steg fram, han var väldigt rak och kritisk på ett bra sätt. Han kunde verkligen trycka på rätt knappar. Så här i efterhand spelade och pratade vi mest, men det var otroligt nyttigt. Eftersom jag hade Mattias både som baslärare och i ensemble fick jag ett oerhört bra år. Mattias hade full koll på var jag låg i alla sammanhang och jag kunde få feedback direkt i en spelsituation när något var bra eller dåligt.

En annan sak som hände under en lektion i ettan på Fridhem var att jag spelade Bye bye blackbird på duo med saxläraren Cennet Jönsson, och han sa: "Du kan ju prova att göra andra grejer än att spela bas" Vadå menade jag, Paul Chambers spelar ju skitbra på Miles skiva. Javisst sa Cennet, men vill du spela så då? Första svaret var såklart ja, för så lirar man ju i stilen. Jag har tills för bara något år sedan varit färgad av det amerikanska sättet, först kan man, sedan gör man. D.v.s du måste kunna allt innan du kan göra något eget av det. Tanken av att göra något eget väcktes då och slocknade nog ganska snabbt beroende på att jag inte var mogen för det då, det tändes inte förrän efter mitt andra år på KMH då jag tog studieuppehåll. Men mer om det senare. Jag kände verkligen att jag utvecklades på Fridhem, vi spelade jättemycket i alla möjliga stilar och de flesta som jag spelar med idag är faktiskt kompisar från den tiden. På vårterminen i tvåan drog det s.k sökningsracet igång och jag sökte bl.a till KMH. Varför vet jag inte riktigt? Det var i princip av samma anledning som jag sökte till Fridhem, någon sa att det är bra att gå där. Men jag hade ingen aning om vad man gjorde på Fridhem eller på KMH. Jag trodde att komma in på KMH skulle vara/kännas som att vinna Hockey-VM, men det var bara tomt, varför vet jag inte.

Efter en termin på KMH när nystarts chocken med terminsuppspel etc hade lagt sig blev jag ännu mera förvånad över hur en del av mina kamrater uppträdde/ hade för attityd. Man tycktes bara bry sig om sig själv och var inte alls intresserad av att bjuda till på t.ex ensemble undervisningen. Man tycktes inte vara villig att samarbeta med andra, utan bara intresserad av att sitta av tiden, för att sedan på fritiden göra sin grej. Jag som alltid går in 110% blev så "jäkla" besviken över att man inte kommer i tid, inte har kollat in materialet, och har en allmänt trist attityd. Om man själv då har lagt ner tid på att fixa sin del för att ensemblen ska bli så bra som möjligt, så blir man ledsen och besviken. Mycket av tiden på KMH har varit ganska okreativ, dels beroende på att diskussionen studenter emellan på ex ensembler eller vid andra ämnen har uteblivit, nästan ingen har tagit upp något, nästan inga lärare heller. Det känns som att det är lärarens roll att starta upp. Det har ibland känts som en kurs med 7 stycken konsulter som inte är intresserade av att lära sig något eller att dela med sig av sina erfarenheter/tillvägagångssätt. När jag gick på Fridhem så kom lärarna hela tiden med feedback eller tog upp ett problem i ensemblen. Jag har svårt för att tro att kompetensen på KMH skulle vara lägre, kanske är det lusten som saknas att dela med sig eller lusten att hjälpa andra. I t.ex ensemblespel så känns det som om det nästan aldrig kommer till nästa nivå, dels för att lärarna inte uppmanar att ta det någonstans och dels för att studenterna inte är villiga att "sänka" sin profil till förmån för gruppen. Jag har lärt mig en massa saker men de viktigaste sakerna som konstnärskap har inte fått något utrymme alls. Jag var inte alls redo för det när jag började ettan, men kanske hade blivit det om frågan hade tagits upp, istället ångade allt bara på.

När jag började att spela så var det av ren glädje/passion men ju mer jag har gått i skolan desto längre från den källan känner jag att jag har kommit. Man blir upptagen av att lära sig nya saker och att bara fixa det som man måste. I många sammanhang som jag har spelat i (jag tänker jazzgenren då) har jag känt att jag aldrig riktigt har fått till det. Jag vet vilka toner man ska spela på vissa ackord etc, men det har aldrig riktigt lossnat. Jag trodde länge att det var en kunskapsfråga och att det skulle lossna förr eller senare, men det tycktes aldrig göra det. Jag hade under så många år på folkhögskola och nu på KMH blivit matad med saker mest teoretiskt, men också med skivor.

-Lyssna på den här, det är bra.

-Det här måste du kolla in.

Under många år var jag inte ärlig mot mig själv och ställde frågan: Gillar jag det här? Utan bara tog in och kom längre och längre från källan. När jag var yngre lyssnade jag bara på sådant som jag tyckte om. Man kan likna det med mat, blodkorv äter du en, två gånger. Sedan har du bildat dig en hyfsad bild av om du tycker om det eller inte. Du sitter ju inte dag efter dag och äter blodkorv som du inte gillar för att du kanske en dag kommer att börja gilla det. Nu raljerar jag men ibland känns det så, när jag tänker efter, eller det var ju det jag inte gjorde.

Tanken kom egentligen inte på spåren förrän jag tog studieuppehåll från KMH, och hade ett helt år på mig att bara öva/spela det jag ville. Jag hade inga band/ensembler/teori-kurser som gjorde att jag var tvungen att kolla in saker. Jag kunde göra vad jag ville i ett helt år. Och under andra året i tvåan på KMH började jag ta lektioner för basisten Anders Jormin, och där kom en stor vändpunkt. Anders är precis lika bra på att undervisa, som han är på att spela. Istället för att rabbla på om system för fingersättningar etc. som en del kan göra i timmar förklarade han sitt "system" på 10 min och allt var glasklart. Om jag hade en fråga om något kunde han ställa en motfråga: "Vad ska du med med det till" -Öva så likt som möjligt en spelsituation, det känns som om innan dess och kanske lite fortfarande att jag hade varit mästare på att öva torrsim. Mitt och Anders upplägg bestod i stora drag av att jag kom med frågor och sedan diskuterade vi dessa. Anders bjuder på exempel från hans karriär och delar oavkortat med sig av lösningar etc. Det är det inte många lärare som gör. Stor del av lektionerna spelar vi också och pratar om det vi har spelat. Mötet med Anders är nog det viktigaste i hela min musikaliska utveckling, blandat med lusten att hitta min "röst" i musiken.

Som sagt det var under studieuppehålls året som jag började fundera på hur och varför? Jag började även under det året att komponera förutsättningslöst, för att försöka hitta "min röst". Det gick fram och tillbaka hela tiden, ena dagen blev det kanske en hel låt och andra bara 4 takter. Men det var otroligt skönt och ovant att arbeta på det sättet. För när man under två väldigt hektiska år på KMH där man skulle ta en massa information, var det lätt att sakerna fastnade i hjärnan och inte i hjärtat. Så skulle man faktiskt kunna säga att mitt musicerande hade kommit för nära hjärnan och för långt ifrån hjärtat. Nästan all undervisning inom jazzgenren bedrivs på ett teoretiskt plan och man tar inte ofta upp de konstnärliga/känslomässiga delarna av det hela. Så det är kanske inte så konstigt att man kommer på glid från sin ursprungliga bana.

Resultatet av mitt komponerade det året jag var ledig blev cirka 14 låtar som jag är ganska nöjd med. Och under våren 2009 satte jag ihop min egen pianotrio och vi repade in materialet, gjorde två spelningar och en inspelning som stundtals blev väldigt bra. Jag fick en känsla att examensarbetet och hela den biten skulle gå ganska smärtfritt eftersom vi redan hade ett så bra samarbete.

Välja medmusiker

När jag skulle bilda mina första trio så tänkte jag noga på vilka musiker som skulle vara med, dels vilka som jag tyckte om musikaliskt och kanske ännu viktigare vilka jag trivs med socialt. Redan när jag hade skrivit lite musik kom pianisten Cecilia Persson upp och jag tyckte att materialet skulle passa henne perfekt, på trumsidan valde jag Jacob Johannesson. Han hade kompat mig på ett av mina terminsuppspel, då på slagverk, och på den lilla stunden fick jag en väldigt bra känsla av Jacob. Han var inte bara bra på att spela, han kom i tid, var lätt att ha med att göra och var positiv. Vi tre jobbade ihop ett tag och hann med en inspelning och två konserter på 4 månader från att gruppen bildats. En dag meddelade Cecilia att hon ville lämna gruppen, detta var mycket tråkigt eftersom vi hade det kanon både socialt och musikalisk. Det kändes som resan vi precis börjat fick ett väldigt abrupt slut. Jag blev väldigt ledsen för detta men respekterade Cecilias beslut. Luften gick ur mig och jag visste inte riktigt om jag skulle bilda ett nytt band eller lägga ner. Min första tanke var att ersätta Cecilia med en annan pianist, fast jag visste inte någon, som har samma estetik i sitt spel och som jag trivdes med socialt. När väl beslutet landade på att använda ett annat instrument än piano som "lead" föll tanken genast på gitarristen Henrik Hallberg. Vi hade gått i samma klass sedan ettan men skilts åt eftersom jag hade studieuppehåll och Henrik tog examen. I samma veva skulle jag "vicka" i ett band som Henrik var med i, fast i sista stund blev giget inställt. Jag ringde till Henrik och frågade om han ville testa att vara med. Testa mest för att Henrik skulle se vad det var han gav sig in på och att det innebar en del jobb för honom att sätta sig in i repertoaren. Vi hade vårt första rep i dec 09 och redan efter första låten "*Leaving home*" kändes det rätt. Här är vi nu Daniel Purk bas, Jacob Johannesson trummor och Henrik Hallberg gitarr. Musiken som vi spelar ligger i någon slags ECM-stil med de givna instrumentrollerna något utsuddade. Eftersom jag har växt upp med populärmusik och inte kommit i kontakt med jazz på allvar förrän ganska sent i livet, så kommer inspirationerna från en massa olika håll, rock/hiphop/klassisk/jazz. Det är ganska svårt att sätta fingret på var inspirationen kommer från, egentligen allt som jag har lyssnat på i livet sätter något avtryck både medvetet och omedvetet.

Arbetets syfte

Jag bestämde mig ganska snabbt för att inte göra någon examenskonsert utan bara fokusera på att göra en bra inspelning i stora studion på KMH. Så efter en träff med mina medmusiker bestämde vi oss efter noggrant diskuterande, att göra en inspelning i vår replokal och en på KMH. Eftersom Jacob har inspelningsgrejer ståendes där hela tiden, blir det som ett stort experiment att spela in varje gång vi repar, inte den mer traditionella varianten med en dags inspelning där "allt ska levereras". Att ständigt kunna lyssna och utvärdera är mycket viktigt och givande, med tanke på att man får en fullständig skildring av resan och var "vi" befinner oss.

Beskrivning av musiken och komponerandet

Att försöka beskriva processen kring mitt komponerande är väldigt svårt med tanke på att man ibland får till en låt väldigt snabbt och ibland tar det flera månader att slutföra en idé. Men jag ska dock försöka få med de generella bitarna och sedan går jag in specifikt låt för låt.

Jag skriver uteslutande vid piano, jag kan inte spela piano särskilt bra så därför kan fingrar inte "vandras iväg" och störa den inre rösten. Eftersom jag inte kan spela piano tvingas jag lyssna "inåt" efter klanger/melodier. Jag försöker skriva så förutsättningslöst som möjligt, det som kommer ut, det kommer ut. Kör jag fast slutar jag och tar upp det vid ett senare tillfälle. Jag skriver ned idéerna jag får på papper, sedan brukar jag skriva in dessa i datorn för att enbart kunna koncentrera mig på att lyssna. Om det är lite redigerande som ska göras gör jag det oftast i datorn, men behövs det mer omfattande arbete går jag till pianot igen. Melodierna kommer "sång-vägen", har jag ackorden på låten klara för mig sjunger jag melodin, har jag ingenting brukar det bli en mix beroende på vad som drar mest i en. Ibland dyker en melodifras upp och då brukar jag sjunga in den på datorn/telefonen om jag inte har tid eller möjlighet att börja arbeta med den direkt. Jag tänker inte alls på improvisation kring låten när jag komponerar, det kommer efteråt i arrangeringsarbetet.

Gotland: Kom till i min mormor och morfars sommarhus på Gotland. Jag höll på och laborerade fram och tillbaka med introt, jag ville få till något som var lite harmoniskt-svävande och som liknade ett intro jag hört med gitarristen Wolfgang Muthspiel. Den fallande basstämman i A-delen vet jag inte riktigt var den kom ifrån. Om jag minns rätt så satt jag och sjöng och då kom melodin och ackorden bara, melodin bara fortsatte att spruta ur mig på B-delen men harmoniskt ville jag göra något annat, därav pedalen. På C-delen behövdes något nytt, så en lugn melodi som rundar av låten blev det.

Folkis: En lördagsförmiddag när jag gick förbi stora salen hade folkmusikerna något projekt på gång, LÅT! antar jag. De höll på att soundchecka och hela vestibulen var full med folkmusik. Direkt när jag satte mig vid pianot kom melodin till mig, sedan var det bara att sätta ackord till. B-delen blev helt oväntat i 5/4 dels takt och i dur, det var helt melodin som styrde. Jag har aldrig varit i kontakt med folkmusik varken före eller efter. Jag är uppväxt i Skåne och kring Hässleholm finns inga folkmusiker mig veterligen. Så att det blev en låt med lite folkloristiska inslag får nog betraktas som ren tur eller att blixten träffade mig den där lördagsförmiddagen.

Dr Dorian: Jag hade under en längre tid arbetat med spänningstoner på ackord särskilt på mollackord, och användandet av de övre strukturerna i ackordet. Den första frasen är långsam börjar på 9:an slutar på 9:an, i takt 5 kommer moll7 ackorden med 11:an melodin, två gången, andra gången transponerad en kvart ner. Melodifrasen i takt 9 är nästan identisk med den första fast här dubbelt så snabb. Sista raden är ett svar på andra raden. Så hela låten är i princip: en fras, svar på den, utveckling av första frasen, svar på den. Så rad 1 och 3 är lika samt rad 2 och 4. Jag tänkte inte alls på det här när jag skrev dem, utan upptäckte det först när jag analyserade den. De rytmiska markeringarna på rad 2 & 4 blir lite som uppsamlingsplatser under solona. Eftersom låten har en ganska öppen feeling, är det trevligt att ha några uppsamlings ställen.

Femman: Började med att jag brainstormade fram massor av ackord på ett papper som jag tänkte kunde passa ihop, det efterföljande ackordet var tvunget att passa ihop med det föregående och jag tänkte mig 5/4 dels takt. Sedan programmerade jag in det i datan, vilken SKIT!. Men de 4 första ackorden blev bra så då loopade jag dem och började lyssna efter melodin. Melodin fick en rörlig feeling rytmiskt, fast tonmässigt ganska still kring Em7 B7. Melodin på A-delen är ganska hoppig i registret mellan fraserna så till B-delen så ville jag åt något med en melodi som ligger rätt stilla, så

ackorden fick stå för rörelsen. Jag får lite Kurt Rosenwinkel feeling över B-delen, men det är kanske bara jag som får det.

Ad interim: Jag skrev både ackorden och melodin simultant. Det är många av melodi fraserna som kommer igen och återanvänds fast då med andra ackord, en del medvetet och en del omedvetet. Taktarts förändringar kom inte till förrän jag spelade den i min dåvarande trio, Cecilia (pianist) tyckte då att den bara gick på, utan någon riktig paus i melodin, så vi prövade olika lösningar och fastnade för taktartsförändringarna. D.v.s att vi har lagt till två slag i takt 4 och 9.

It's in our hands: Titeln har jag fått från Nelson Mandela som under sitt tal på sin 70- eller 80-årsdag sa att det var upp till oss människor att rädda världen, det ligger faktiskt i "våra egna händer". Själva låten kom till då jag satt och kladdade med hur man kunde förändra ljudet/funktion på en vanlig tre-klang om man bara bytte grundton. Vilket jag har dragit extremt långt i D-delen, fast man hinner dock inte uppfatta alla förändringar, eftersom tempot är förhållandevis högt och baslinjen som står för förändringen rör sig mer eller mindre kromatiskt så "suddas" det liksom ut. Melodin ville jag hålla i "inside" men ackorden kunde få sticka ut. A-delen är helt i D/Bm, lika så första delen av B-delen sedan modulerar jag till E-dur. Lägg märke till melodi-frasen som börjar på taktslag 3å efter modulationen till E-dur, det är en typisk Keith Jarrett fras tycker jag. De två första takterna i B-delen har jag sedan spegelvänt i takt 15 med början från tredje slaget.

Salmo: Är nog den låten som jag trivs bäst att spela och den låt som lockar fram det bästa i mig. Den tog väldigt lång tid att skriva, om man ser från det jag började till när den var klar. Tanken var först att jag skulle skriva en psalm, fast det som kom ut var inte så sakralt. De första 4 takterna gick jättesnabbt att skriva, sedan var det tvärstopp . Den låg i mitt notblock i några månader innan jag skrev klart den. Takt 5 och framåt är lite mera "sakralt" tycker jag. Det var en del jobb med få till rörelserna i takt 5, 13 och 15. Jag har upptäckt att i många av mina låtar finns det dim-ackord, det är många som har påpekat detta fast det är inget jag tänkt på när jag har skrivit dem. Dim-ackord är ju inte så vanliga i populärmusik, som jag är uppväxt med. Jag är heller inte speciellt bekväm med att spela på dessa, så jag vet inte varifrån de kommer. Jag använder inte speciellt högt färgade ackord i mitt komponerande, så det här är kanske den skarpaste klangen jag använder mig av.

Leaving Home: Skrevs till hälften i Åraslöv, Skåne och till andra hälften på Forum i Stockholm. Det var när sommaren höll på att ta slut och man måste lämna familjen som det började klia i kroppen av vemod. De första tre tonerna i melodin kommer från ett Wolfgang Muthspiel solo. Jag fick inte riktigt färdig låten, men efter att min mamma lämnat av mig i min lägenhet i Stockholm gick jag direkt till Forum och skrev klart låten. Jag har verkligen pumpat ut vad det går ur tema-ideén och rytmen är den samma hela tiden. Ackorden är alla diatoniska i E-dur och de snurrar runt runt de med. Men jag tycker inte att det blir tråkigt, det låter liksom som en enda stor klagan vilket det i och för sig är. Det blir en rätt skön stämning att spela på, att det sedan är en perfekt gitarrlåt med alla möjligheter med öppna strängar är en ren bonus.

Träd: Jag gillar att skriva musik till bilder. Det brukar tvätta bort dåliga tankar, man skriver ju musik till bilden och inget annat. Så då spelar det ingen roll om ackorden är tillräckligt hipa etc. Den här låten är som ett träd på en kulle med fin utsikt. På A-delarna är det skön sommardag med solsken lugn och ro och B-delen en riktigt höststorm. Men trots väder och vind så står trädet där ändå lika majestätiskt. Jag satt och laborerade och försökte se om jag kunde använda kvarter på ett snygg sätt i melodin. Det resulterade i A-delen. B-delen fick jag en lite mer klassisk känsla på första 4 takterna, och det berömda dimackordet dök upp igen.

Tango for Diego: Inför fotbolls-VM i Italien 1990 så fick jag en reklam video för chokladen Mars. Det var innan reklam på tv hade börjat i Sverige och jag minns att det var ganska "lölkiga"

reklamfilmer. Mellan reklamfilmerna visades klipp från Diego Maradonas karriär och jag minns att jag var helt uppslukad av konsterna han visade med boll. Så när jag 19 år senare tänkte att jag skulle försöka skriva en tango i nuevostil a la Astor Piazzolla, fick den naturligtvis titeln efter Diego. Jag fick en idé på en typisk tango fras och sen rullade det på ganska snabbt. Vi spelade låten i min gamla trio med piano och då växte idén fram att spela A,B och D-delarna arco och det blev ganska bra, trots att den innehåller en del svåra moment rent tekniskt på bas.

Många stopp på vägen: Var en läxa i dirigering där vi fick en provkarta med taktarter, melodirytm samt fermater givna. Uppgiften var att göra en låt som sedan skulle dirigeras. Jag tog utmaningen på fullaste allvar och bestämde mig för att verkligen försöka få till det. Jag ville få till en fin naturlig melodi och det tycker att jag lyckades ganska bra med det. Det var inte förrän vi började repa den med trion som vi bestämde att vi skulle spela den rubato och den passade perfekt till det med fermaterna som uppsamlingsplatser.

The special one: Under en längre tid hade jag funderat på hur man kan använda maj7#5 ackord på ett naturligt sätt. Jag började lyssna på ackordet och provade mig fram till vilka ackord man kan ha efter, så att det känns naturligt. Det slutade med att jag använde VIm7 ackordet på samtliga ställen, detta var helt oplanerat och någonting jag uppmärksammade i efterhand. Maj7#5 blir nästan lite dominantiskt när det efterföljs av VIm7. Jag bökade ganska länge med ackorden på denna låt, så när det var dags för melodin lät jag ”det inre” tala fritt. A-delarna blev lite lugnare med 8-dels känsla i melodin, men när B-delen kommer går det över i 16-delar. B-delen har en känsla att den rör sig lite snabbare i 1 ½ takt sedan stannar den av, detta upprepas. Takt 13 är endast en uppladdning inför de sista 3 med den hackiga rytmiska idén i melodin.

LJ: Klassisk 32 takters låt, AABA med tonartsbyte i B-delen. Redan efter första frasen kände jag att det var en riktigt Lars Jansson fras, (det är kanske en föreställning som bara finns i mitt huvud). Låten i sin helhet blev nog en ganska så typisk Jansson låt och sättet vi spelade den på i första trion var nog också typisk Jansson stil, raka 8:ondelar en liten touch latin, tonarts byte i B-delen. Rytmiska figuren i takt 7 känner vi igen från *Dr Dorian*, dock omedvetet. Första två takterna på B-delen kom snabbt sedan jobbade jag lite med melodin i 13 och 14. Jag ville se om jag kunde få till en väldigt lång melodilinje på B och den sträcker sig nästan över hela B beroende på hur man hör den.

Improvisation

Det är väldigt svårt att beskriva hur en improvisation blir till, eller är det väldigt lätt. Jag har själv lite olika utgångspunkter för mitt improviserande, beroende på hur bekant jag är med materialet. Jag gillar att ha melodin som utgångspunkt för improvisationen. Det kan vara alltifrån att använda rytmen med andra toner eller tonerna med annan rytm. Det medför att man ligger i "melodispåret", detta är troligtvis bara något som finns i mitt huvud, fast jag upplever att alla låtar har ett naturligt "melodispår". Man får naturligare fraserings, pausering och framförandet av låten får ett mycket större djup tycker jag, det bottnar mer och tankarna om att spela något "fräckt" kommer inte eftersom man spelar låten. Charlie Haden är en stor inspiratör inte som basist mer som estet (i brist på en bättre term). Han kan spela solo på ett sätt, som gör att man måste lyssna, man sugts liksom in. Sedan finns det cirkusartister som man blir imponerad av fast det berör en inte ett skvatt. Jag försöker så mycket som möjligt att ta efter Charlies estetik, det lyckas bäst om man kan ha en slags känsla över låten. Med det menar jag att låten/spelsituationen får ett rum i tiden, en atmosfär man kan vara i, som alla i gruppen vill vara i. Begrepp som chops och licks existerar inte i detta rum för om man tillåter det så blir allt som vill ut naturligt. I detta rum spelar jag som bäst, här kommer jag till min fulla rätt. Det låter mycket flummigare än vad det är, svårigheten ligger i att beskriva känslan med ord.

När jag komponerar tänker jag inte alls på improvisation. Det enda som existerar då är låten, det är sedan när låten är klar som tanken om framförandet dyker upp. Då börjar man fundera på om man kan improvisera på låtens form eller om man måste göra en solodel. I alla fall hittills har vi valt att improvisera över låtens form, om detta är för låtarna är ganska tydliga i sin form/struktur vet jag ej men om jag skulle gissa så tror jag det. Och med föregående resonemang om melodin/låten som utgångspunkt för improvisation, så tror jag alla vi i gruppen tänker på liknande sätt kring vårt musicerande. Jag upplever att vi har ett väldigt lyhört samspel i gruppen och supportar varandra bra under solona; man får hjälp när man behöver det och en spark "där bak" när det behövs. Alla sätter musiken i centrum och den egna insatsen blir liksom sekundär och det är väldigt skönt tycker jag, både för kreativiteten och arbetsklimatet.

Jag har länge undrat varför melodin på en låt i jazzmusik oftast bara är en transportsträcka till solodelen, man tycks inte bry sig om vilken låt man spelar, bara om den har schyssta harmonier att sola på. I många fall tycker jag faktiskt att låtarna som presenteras är för dåliga och att solospelet inte har någon koppling till melodin/låten. Jag har upptäckt att jag spelar 100 gånger bättre på en låt som jag gillar, som berör mig och som jag kan melodin på. Det har resulterat i att de flesta låtar jag kan och gillar att spela har en melodi som berör mig på något sätt.

Leda trion

Jag har varit med i många band genom åren och har då vid ett flertal tillfällen reflekterat över hur banden leds av bandleadaren. Det finns lite olika typer av bandleadare som jag stött på, jag kommer här att försöka beskriva de olika profilerna.

Typ 1: Har en väldigt auktoritär ledarstil, han bestämmer allt och styr bandet med järnhand med blandat resultat. Ibland har det varit precis det som situationen krävt och ibland har det bara blivit fel. Denne släpper inte taget om musiken till bandet.

Typ 2: Har en flummig ledarstil där denne säger väldigt lite om något alls, han lämnar de flesta musikaliska beslut åt bandet och är ganska vag i sin feedback.

Typ 3: Den egocentriske har som namnet säger sig själv i fokus, vilket om denne har en bra dag så flyger alla fram med honom. Har han en dålig dag riskerar han att dra med sig de andra.

Typ 4: Har noggrant tänkt igenom vilka som ska vara med i bandet och varför de ska vara med etc. Är villig att släppa taget om materialet till gruppen för att se vad som händer och sedan ta det vidare därifrån.

Det finns så klart lika många bandleadarestilar som det finns bandleadare och jag har bara filosoferat kring några som har stuckit ut, vissa har jag trivts med, andra inte. En del har fått mig att spela bättre än jag trodde jag kunde och verkligen utnyttjat mig på ett positivt sätt så att hela den person/musiker jag är kommit med. Om jag skulle välja en utav ovannämnda typer så trivs jag bäst under *Typ4*.

När jag bildade min första trio vintern 2009 var det viktigt att vi skulle få en social relation med varandra först, eftersom de andra två i bandet inte hade träffats innan. Detta för att bryta isen och att vi skulle känna oss trygga med varandra innan vi började spela. Vi träffades en kväll hemma hos mig då jag bjöd på middag och vi pratade om ditten och datten, men också om planering så som rep, inspelning etc. Min övertygelse är att om man kan kommunicera socialt kan man göra det musikaliskt. Att få en relation som sträcker sig utanför musiken är bättre på alla plan, med egen erfarenhet av hur jag är som person, bjuder man till mer i ett sammanhang där man har en djupare relation och därför går allt mycket smidigare, rep, planering etc. I sammanhang där man inte har någon relation kan det bli svårare att få till rep, bra stämning etc. Bara en sådan liten sak som att äta middag tillsammans är mycket effektivt tycker jag.

Senare i det musikaliska arbetet har jag valt en ganska öppen inställning vad gäller vilken information som presenteras, då tänker jag på hur låtmaterialet är presenterat i form av noter. Låtarna består av ett "leadsheet" med melodi och ackord inga tempi/stil beteckningar, detta för att mina medmusikanter ska tvingas använda sin egen kreativitet direkt utan att bli styrd av något, och därför att jag själv ska bli överraskad och tvingas spela efter situationen och inte anpassa situationen till mitt spel. Detta funkar bäst om man har tid för rep och liten sättning på bandet, att ha samma upplägg på t.ex ett storband skulle inte funka. Eftersom jag som basist väldigt sällan är temapresentatör ligger det ett väldigt stort ansvar på gitarren i detta fall. Eftersom mina kunskaper om instrumentet är begränsade har jag fullt förtroende för Henrik att han löser eventuella problem. Vi har väldigt sällan diskuterat något rörande detta, eftersom jag redan från början gjorde klart, att om han fick någon idé så skulle han köra på den. Innerst inne vet jag mycket väl hur jag vill att det ska låta, men för att inte hindra musiken säger jag väldigt lite om det. Ibland kanske jag säger att vi ska prova en annan riktning, aldrig något rörande de andras spel. Är det något som rör de andras spel så använder jag termer som ljus/mörkt om vi skulle ändra ett ackord etc.

Genom detta blir ingen trampad på tårna utan blir sporrade att använda sin kreativitet. Självklart säger jag beröm och bekräftar om det händer något som jag gillar. I nästan alla fall vi har spelat en låt, frågar jag de andra vad de tyckte. Jag börjar väldigt sällan med min åsikt, detta för att förstärka att det är "vår" process och för att jag vill veta vad de tycker ofärgat av min eventuella ställning som "bandleadare".

Jag säger vi därför att jag tycker att det är vi, och jag hade aldrig kunnat göra detta utan Jacob och Henrik. Att det sedan är jag som har stått för igångsättandet, som komponerat musiken, satt ihop bandet/processen är en liten detalj i det stora. Det är vi som har rott det i land. Detta märks tydligt då. -Vi har mycket trevligt både musikaliskt och socialt när vi träffas, vi kan ha en diskussion om allt ifrån M7b5, hur det är att vara lärare, som varför det är krig i världen.

- Ingen är motståndare till rep, och ingen har bråttom därifrån.
- Trots att vi ibland inte får till det, är där aldrig några sura miner, bara positiv pepp om någon känner sig "slirig".
- Alla har stor vilja att hjälpa till med alltifrån inspelning, fika etc.

För att knyta mig själv till en tidigare beskriven bandleadare, är och vill jag vara *Typ 4* och det hoppas jag är tydligt dels i min beskrivning av hur det funkar i trion. Fast främst vill jag att det ska vara tydligt inför Jacob och Henrik.

Rep perioden

Som tidigare sagt började jag hela projektet med att bjuda hem de andra på middag för att umgås och för att starta igång processen utan att blanda in musik samt att knyta något slags band som sträcker sig utanför musiken. Under middagen diskuterades hur vi skulle lägga upp repen samt att vi behövde hålla koll så att låtarna inte är för lika i dynamik, färg, tempo etc. Det hade de nämligen blivit på inspelningen med min förra trio och det var en sak jag ville att vi skulle utveckla. Jacob hade en idé om att spela in och lyssna aktivt tillsammans. Det gjorde vi också, eftersom tid är en bristvara så slutade det i de flesta fall att vi fick ett mail av Jacob med dagens låtar, så fick man lyssna själv. Jag har efter varje rep skrivit ner reflektioner om vad som har framkommit under det gångna repet samt även mina egna tankar kring processen. För att komma så nära processen som möjligt och för att läsaren ska få en bättre inblick i hur arbetet har fortgått har jag valt att presentera denna del i dagboks form.

27/2 – 10 Vi träffas på KMH och känner lite på några låtar. *Folkis* blir ganska bra vid första genomspelningen men vi måste göra något med formen. Jag hade en idé om att låten börjar med gitarr/trum intro och sedan tar jag upp temat vid A-delen. Vi diskuterade och provade olika idéer kring gitarrkomp under temat på A-delen. Jag hade en tanke om en stor lång ackordmatta som bara låg och det fick vi inte riktigt till. Mitt under en genomspelning började Henrik spela en ton vars rytm var helt off från det tänkta tempot, men jag tog ändå upp temat vid A i originaltempo och det blev en fräck kontrast mellan två tempi. Det enda svårigheten att besegra var B-delen som går i 5/4 till skillnad från A som går i 3/4. Vi börjar känna lite på *Gotland* och det känns ok, men tiden rinner snabbt ut så den hinner vi inte arbeta med.

5/3 Idag känner vi på alla låtar för att vi ska få en bild av dem, vi jobbar inte med någon, utan vi blåser bara igenom alla låtar.

Tis 9/3 började vi repa på allvar inför vår inspelning, vi hade som tidigare sagt bestämt att vi skulle vara på Jerum i Jacobs lokal och repa så inspelningstroget som möjligt. Redan vid första rep så hade vi hörlurar för lyssning och mikrofoner uppställda, alltså precis som en inspelning situation. Detta även för att hitta det bästa ljudet och den bästa uppställningen till vår inspelning. Första låten vi började repa på var *It's in our hands* och det kändes ganska bra redan vid första genomspelningen. Känslan över låten var bra men vi behövde arbeta lite med formen. Formen är AABC med en slutvamp D. Vi började laborera med tema presentationen, jag ville att vi skulle vänta lite med ”fullt komp”, att ljud bilden inte skulle vara så tung i början. Eftersom jag på en tidigare spelning spelade första A med de naturliga flageoletterna på basen var detta något vi provade, men det kändes inte gjutet. Vi provade även att spela temat unisont på flageoletter, men nej. Det var inte förrän Henrik spelat temat på flageoletter och jag kompat på flageoletter som det kändes bra, så det behöll vi. Vi beslutade även att ta in D-delen efter första temat som en mellandel innan solona och det blev ganska bra.

Salmo: Den här låten gav sig ganska naturligt, det var ingenting som vi behövde jobba med. Det enda vi arbetade med var att under första halvan av sista temat skulle jag spela temat på bas en oktav upp. Då var Henrik tvungen till att hitta ett bra register för sina klanger.

Ad interim: Kändes inte bra, den var tung och trög att spela, varje ton man spelade kändes ”jobbig”. Vi provade att spela den i triol feel, rak feel även i 3/4 takt men det ville sig inte. Här stötte vi på vårt första problem rent spel/samspelemässigt. Det finns olika sätt att lösa det på och jag mindes att jag tänkte att jag skulle vifta bort det hela och att vi skulle gå vidare och inte låta den sköna känsla som vi hade raderas. Jag var övertygad att vi skulle få till den vid ett senare tillfälle.

Leaving home: hittade stämningen direkt precis som vi gjorde första gången vi träffades i dec – 09 och det var inte så mycket att snacka om. Andra låt ut var *Femman*: Här provade vi lite olika upplägg på form och tema presentation. Vi ville ha ganska så stora kontraster mellan delarna, i det stora hela ville vi ha låten ganska stökig. Jacob hade förslag att det skulle vara arcobas på temat, så första A-delen blev stökig med git/arcobas unis. Vi hade med förra pianotriön spelat B-delarna rubato så det behöll vi. Andra A-delen blev stökig med gitarrtema och till andra B-delen fick jag en idé om att den skulle vara soft och skir med false harmonics (konstgjord falsetto) i basen. Soloformen blev bas-solo, git/trumsolo som skulle eskalera till kaos och sedan ta oss till sista tema som bara blev en A del med temat i basen en oktav upp. Träd är en låt som jag skrivit med en klar bild av hur det skulle kännas att vara ett träd på en kulle (se närmare beskrivning i kompositions delen). Eftersom låten var helt ny provade vi oss förutsättningslöst fram. Vi hittade inte riktigt hela vägen, men känslan från gitarr solot och ut blev bra, så det ville vi behålla. Nu var bara frågan hur vi skulle ha formen, eftersom B är ganska stormig behövde vi ha en växel att lägga i där och eftersom låten är ganska soft behövde den växeln vara ganska subtil. Det resulterade i att basen spelar temat på A med lite ”plocke-pinn” trummor och sedan tar gitarren över i B och ut. Jacob hade lite galna idéer om att ha ett radioprogram igång samtidigt typ sjörapporten, men det följde vi aldrig upp varför vet jag ej, kanske en sak att ”lägga på” i efterhand. En utav anledningarna till att det blev bastema i A var att det var svårt att få fram harmoniken när gitarren spelade temat på A. Under fikapausen hade vi en liten diskussion ang. hur jag leder bandet. Mitt val har varit att inte styra så mycket aktivt utan presentera låtarna i form av ett leadsheet och sedan se vad de andra får för idéer. De andra upplevde att jag hade bjudit in dem i processen och att de skall och vill ta del av den. D.v.s de trivs under mitt ledarskap, skönt!. Mitt ledarskap är passivt/aktivt, jag slänger hela tiden ut bollar/frågor så att alla hela tiden är med i den kreativa processen. En sak jag reflekterar över är, att vi har många bra diskussioner om det mesta här i världen, vi funkar väldigt bra socialt och jag tror att det bidrar till att kreativiteten är så stor.

19/3

Idag repade vi igenom *Leaving home*, det ville sig inte riktigt, de två första gångerna men på den tredje lossnade det. Det berodde mest på morgontrötthet tror jag. Efter det tänkte vi spela igenom gamla grejer för att se hur vi låg till och för att se om låtarna var för lika varandra, som jag tidigare befarat. Detta visade sig dock inte stämma, eftersom när vi spelade dem pang på i skarpt läge, så hände det saker och låtarna blev varierade på ett naturligt sätt. Vi fick en ganska bra bild av vad som saknas och vad som sitter i låtarna och mest var det saker som kräver egen övning och kunskap kring materialet.. Den tidigare oron angående likheten var obefogad, så det var skönt att inte behöva tänka på det. Vi börjar även hitta ljudet för inspelning, uppställningen av mikrofonerna var bra med tanke på läck.

Rep 23/3. I dag träffades jag och Jacob, vi laborerade med grooven på *Leaving home* och *It's in our hands*. Det var inget fel på dessa från början, fast det kändes som om vi spelade på minsta gemensamma nämnaren i *Leaving home* och när vi sedan skulle växla upp kändes det inte som vi fick till det. Jag hade förberett med lite lyssningsexempel som inspiration, fast utgångspunkten var vår inspelning från det senaste repet. Det blev inte som senaste repet, det kändes bra men när vi skulle växla upp kändes det svårt/trögt. Vi lyssnade lite på en inspelning och diskuterade lite kring vår egen situation, utbytte tankar etc. När vi sedan provade att spela samma låt rakt släppte det. När vi sedan direkt gick över till att spela samma låt i swing, hade det lossnat rejält och allt flöt. Vi kunde spela allt möjligt och det kändes naturligt. Om detta var för att vi spelade något som kändes hemma och sedan utan att tänka, gick över till att spela det svåra igen, fast med känslan av att det var lätt, vet jag inte. Eller om det var för att vi hade diskuterat, provat och arbetat oss närmare varandra. Men jag tror att det berodde på att vi gick in med rätt inställning och bara lät det hända. Vi provade sedan *It's in our hands* med att vi ömsom skulle kompa och ömsom spela

melodi. Sedan lyssnade vi på inspelningen och insåg att det vi höll på med på förra repet lät bra. Innan dess hade vi lyssnat på ett exempel av Lars Jansson trio – ”I am that” där de spelar lite i samma stuk, som jag vill åt med min låt. Alla tre spelar fast de inte är i vägen för varandra. Avslutningsvis lyssnade vi på ett exempel ”New beginning” av J. Weiskopf där J. Patitucci och B. Blade är inhyrda som komp till en pianotrio inspelning. Vi blev imponerade av deras sätt att spela en snabb swinglåt där de hela tiden växlar mellan walking och brokentime på ett väldigt kul sätt. Vi försökte härma deras feeling som var väldigt organiskt och lekfullt, vi spelade på en bluestolva mest för att formen är bekant. Vi började i samma tempo för att sedan för varje gång vi bröt ta ett nytt lägre tempo. Dagens exercis kändes väldigt värdefull dels rent spelmässigt men också på ett lite djupare plan. Där vi fick insyn i hur vi båda tänker kring vissa saker, samt att vi fick testa olika idéer med utgångspunkt från vår situation i trion.

Rep 26/3 *Leaving Home, The special one, Dr Dorian, Tango for Diego*

På repet idag började vi med att spela *leaving home* rak eftersom jag och Jacob hade tränat på det i tisdags. Vi provade samma upplägg som i tisdags första rak och sedan swing, den raka version kändes bäst. Dr Dorian blev mer eller mindre som den alltid blir, öppen och med mycket plats för samspel. Slutet bestämde vi oss för att vampa från takt 13 till halva 15, sedan kommer slutackordet Cm på Que. Vi pratade lite om att göra en del pålägg på den vampen, men inget konkret kom fram. På *The special one* diskuterade vi formen fram och tillbaka, det slutgiltiga blev gitarretema och trummor på A sedan kommer basen in vid B. A delen får en mer 8-dels karaktär i groovet och när sedan B kommer växlar vi upp och det blir ett mer 16-dels baserat groove precis som i melodin. I takt 14 när den kanske statiska melodifrasen kommer, lämnande vi det öppnet om den skulle vara elastisk eller mera ”stiff”, det får situationen avgöra. *Tango for Diego* var mera osäker och vi kom inte fram till så mycket varken ang formen eller groovet. Groovet blir ganska kantigt och kanske inte så enkelt flödande, fast ändå med ett visst flöde. Bassolot kändes inte bra och vi diskuterade om jag var sugen på effekter etc, fast det slutade med att jag ska köra ett intro med lite ”klassisk” touch efter förslag av Jacob. Återigen hade vi mycket trevligt både när vi spelade och när vi fikade. Diskussionerna sträcker sig långt utanför musikens gränser, och vi trivs väldigt bra med varandra både musikaliskt och socialt. Jag leder inte speciellt mycket i den meningen att jag har åsikter hur saker och ting ska spelas, utan har jag åsikter uttrycker jag mig i termer som långt/kort, ljus/mörkt, form. Det gör att allt växer samman på ett naturligt sätt, utan att bli forcerat. Ju mer vi har spelat desto bättre har det blivit, vi vågar släppa loss mer och bara låter det komma. Tills nu har vi väldigt ödmjukt känt på varandra och materialet, nu börjar det bli dags att bråka lite/utmana varandra och det kommer, det känns för varje gång vi spelar.

Tis 30/3 Inspelningen börjar närma sig och i dag har vi spelat *Många stopp på vägen* som till början inte var så lätt samspelsmässigt under solona, eftersom den är rubato och vi har inte spelat solo rubato innan. Det tog några gånger innan vi började hitta varandra, för mig gäller det att hitta hur Henrik spelar sina fraser så att jag kan ligga ”bak och fösa in” harmoniken. Efter ett tag spelar vi ganska mycket efter låtens struktur, efter hur den rör sig. *LJ* är min Lars Jansson låt och den får vi inte till alls, vi provar olika tempo men den lyfter aldrig den blir bara medioker. Kanske gör den sig inte i gitartrio, jag får försöka sälja den till Lars. *Gotland* får vi däremot till bra och det blir till och med bastema på sista A. Resten av repet spelar vi gamla låtar *It's in our hands, Leaving home, The special one, Salmo, Folkis*.

12/4 Idag är det dagen innan genrep och Henrik ringer och berättar att han är sjuk och har varit det i nästan två veckor. OK det finns inte så mycket man kan göra men ett orosmoln seglar upp på himlen med tanke på att vi ska spela in nästkommande tisdag på Jerum och på fredagen den veckan i stora studion på KMH. Jag och Henrik håller kontakten och han är inte bättre, när vi talas vid på fredagen en vecka innan KMH inspelningen. Henrik ringer på söndagen och säger att han är bättre

men han har legat i sängen i två veckor och därmed missat massor av tid till att förbereda sig. Så inför tisdagen inspelning säger vi att det blir som det blir. Henriks ork får avgöra hur länge vi kan hålla på.

Tis 20/4 Jag och Jacob träffas på KMH för att låna skärmar för att dämpa ljudet vid vår inspelning på Jerum. Vi åker taxi bort till Jerum med tre stora väggar och tre mindre skumgummiväggar och sedan spenderar vi timmarna fram till lunch med att "rigga" inför eftermiddagens inspelning. Henrik ansluter vid 13 tiden och vi kommer fram till att det är mest värdefullt att bara koncentrera oss på att kolla teman och stuk inför fredagens inspelning på KMH. Tyvärr hade jag och Jacob spenderat hela förmiddagen med att "rigga" men det bästa med det var att vi hittade exakt hur vi ska göra när vi spelar nästa gång på Jerum. Vi har ett maratonrace där vi spelar och går igen alla former och tema på de 14 låtarna som jag komponerat.

Inspelning Stora Studion KMH

23/4 Idag spelade vi in i stora studion på KMH och så här bara några timmar efteråt känns det inte som vi fick till det. Det kändes så när vi spelade, att vi inte riktigt hittade in, något som vi aldrig haft problem med innan. Det kändes som vi alla tre stod vid bassängkanten och letade efter ett ställe att hoppa i, men vi lyckades aldrig hoppa i samtidigt. Jo på en del ställen kändes det som, nu släppte det, nu är vi tillbaka till där vi brukar vara. Men när vi räknade in nästa låt, så var det samma sak. Varför? Man kan välja att se det på lite olika sätt.

1. Vi hade lämnat vår trygga miljö på Jerum och var helt plötsligt in en annan lokal med andra förutsättningar. Jag tror inte på detta eftersom vi i 2 månader har repat precis likt en inspelnings situation.
2. Henrik hade varit sjuk i två veckor och vi hade inte spelat ordentligt med varandra på nästan 3 veckor och sedan direkt in i skarpt läge. Det här kan vara en av orsakerna till att vi inte fick till det, men jag är även tveksam inför detta.
3. Vi kom inte igång med inspelningen förrän efter lunch runt 13.30 tiden, eftersom riggningen och soundchecken tog så lång tid vet jag inte, men det påverkade nog lite. Så när vi väl var på banan med allt så var vi nästan tvungna att jobba nonstop från 13.30-16.30, vilket jag kände var omöjligt. Vi kom inte att hinna med att spela alla 14 låtarna, vilket jag inte hade räknat med. Jag hade ändå en förhoppning att vi skulle hinna med mer än vad vi gjorde. Vi hade inte gjort upp någon plan med vilka låtar vi skulle prioritera, inte heller någon ordning på låtarna. Jag tänkte när vi höll på att rigga, att Henrik skulle få bestämma vilken låt vi skulle börja med, med tanke på att han just varit sjuk. Om Henrik fick bestämma vilken låt vi skulle börja med, skulle han välja den han var mest bekväm med och det skulle resultera i en skön start och en bra väg in. Det blev en bra väg in, Henrik valde *Salmo* en ballad som vi aldrig har haft något besvär med att spela, så inte idag heller. Fast så här i efterhand, så kanske det inte var rätt att börja med en ballad, utan vi skulle istället ha börjat med en medium låt kanske. Där kommer vi in på anledning 4.
4. Mitt ledarskap. Som jag beskrivit tidigare har jag haft en ledarstil där jag sett mig som en i gruppen med det yttersta ansvaret, där de andra får vara med vid alla beslut och val. Kanske var det fel i just den här situationen, jag skulle kanske haft en annan approach i min ledarstil vid detta tillfälle. Om jag hade bestämt vilka låtar, vilken ordning hade det säkerligen blivit ett annat resultat, positivt eller negativt, får vi aldrig veta. Kanske en ledarstil med en fast plan hade gjort att de andra bara behövde åka med utan att känna att de måste ta del i vilken nästa låt blir etc. Kanske hade just en sådan ledarstil bara låst hela situation eller lyft den, det får vi heller aldrig veta. Mitt val att ha det så öppet som möjligt med vilka låtar etc. är just därför att det ska vara öppet, att alla ska känna delaktighet och möjlighet att kunna påverka. Och visst kan och ska man ifrågasätta och reflektera över situationen. Nu med facit i hand, så skulle jag göra likadant igen fast med en liten förändring. Nästa gång ska jag diskutera med de andra i förväg om eventuell låtlista. Ju längre eftermiddagen gick desto mer syntes det på Jacob att han inte alls var nöjd, han kunde inte dölja det och jag har aldrig sett honom så tidigare. Han är alltid positiv och peppande fast nu var han lite besvårad av situationen och jag försökte peppa honom, men det nådde inte riktigt fram. Min egen känsla i hela situationen var att vi inte fick till det och att det inte kändes som det brukar, men jag valde att inte fokusera på det. Jag tänkte att: så här är det nu och det är bara att ta det vi har och göra det så bra vi som vi bara kan. Och då kommer jag till den bild jag väljer att se. För att vi ska få till det måste det funka för alla tre samtidigt, vilket det inte gjorde i det här fallet. Men så är det ibland och det är bara att acceptera. Att det sedan är tråkigt är en helt annan sak, men det finns inget att göra åt det nu, bara att ta nya tag. När vi höll på att plocka undan efter inspelningen, låg missnöjet lite i luften och jag sa att vi skulle lugna oss med att

dra förhastade slutsatser, med tanke på att det inte går att ha en objektivbild när man själv står och spelar. Dagen efter fick jag mail utav både Jacob och Henrik, där de beklagade sig över att de känt sig ur fas och inte fått till det. Jag skrev till dem att vi skulle vänta med att säga innan vi hört det med fräscha öron. Vi hann såklart aldrig spela in alla 14 låtarna men vi tog 3 tagningar på *Salmo*, 2 på *Femman*, 3 på *Leaving home*, 2 på *Gotland*, 2 på *Många stopp på vägen*, 2 helt misslyckade tagningar på *Barcelona blues*.

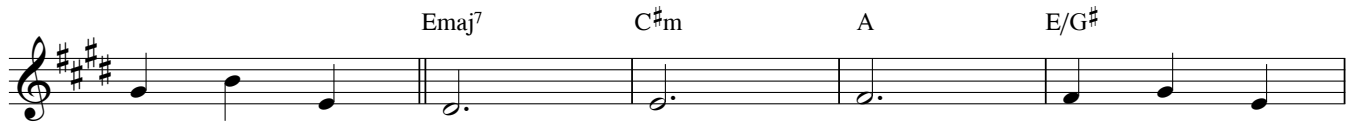
Det inspelade materialet några dagar senare

Nu har vi kommit till det svåraste momentet att försöka knyta ihop och berätta hur det inspelade resultatet blev. Jag har lyssnat, funderat och funderat men inte kommit fram till något vettigt. Min egen insats har jag alltid sypunkter på och mitt arco spel på *Femman* är jag inte alls nöjd med, det ska jag lägga om innan inspelningen mixas. Vad gäller det andra så känns det som jag är mitt i resan som skulle nått sin första hållpunkt, men eftersom Henrik blev sjuk, så missade vi en hel inspelningsdag och vi kommer inte att spela in förrän efter denna uppsats ska vara inlämnad. Så jag kan och vill inte analysera något som vi är halvvägs igenom, det känns inte rättvist mot vare sig mig, trion eller musiken. Men jag känner på mig att det kommer sluta bra, varför vet jag inte men där är något som ligger och gror i mig, som vill ut. Kanske är det därför jag varken kan eller vill säga något mer om det inspelade materialet. Varje gång jag har satt mig ner och försökt har jag bara blivit sur och frustrerad över att jag inte hittar någon väg in. Om jag ska summera ihop mitt examensarbete så blev det 5 st OK tagningar och jag blev väldigt många erfarenheter rikare med alltifrån ledarskap till logistik hantering. Skulle jag göra likadant igen? Tveklöst skulle jag det, för det har varit sanslöst lärorikt att arbeta ihop mina låtar tillsammans med Henrik och Jacob. Att sedan efter varje rep få ett mail med dagens låtar inspelade, har varit kronan på verket. Man har då fått fullständig koll på var vi och var jag själv har legat. Det är väldigt intressant att lyssna på de första repet och jämföra det med det sista innan inspelning, det är faktiskt ganska stor skillnad och det har ju sina naturliga förklaringar med tanke på att vi kan materialet bättre och vi är mer bekväma med varandra. Det enda som grämer mig är att reportern gick hem i paus mellan första och andra halvlek och varken såg, hörde eller rapporterade om matchen när vi vände och vann.

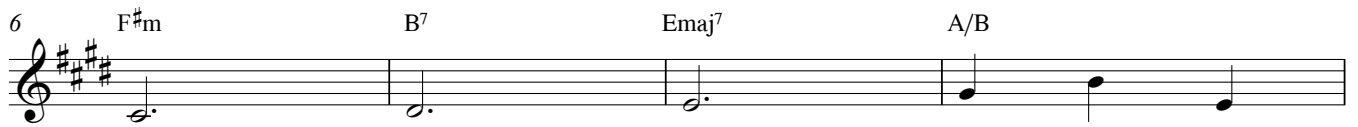
Leaving home

Daniel Purk

Emaj⁷ C[#]m A E/G[#]

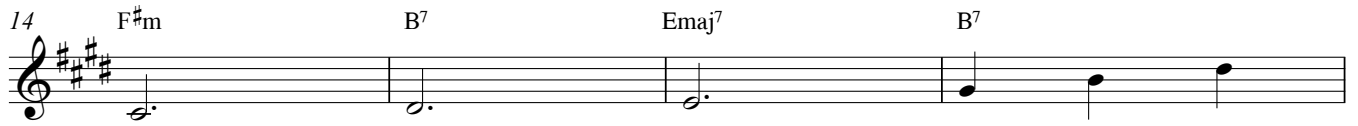
6 F[#]m B⁷ Emaj⁷ A/B

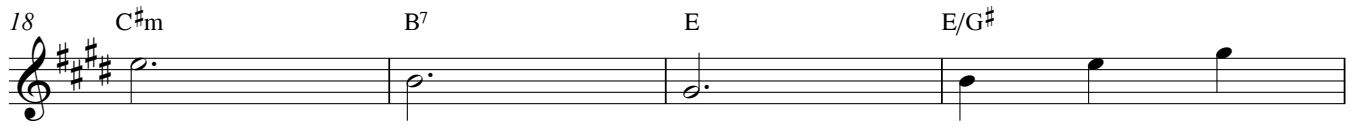
10 Emaj⁷ C[#]m A E/G[#]

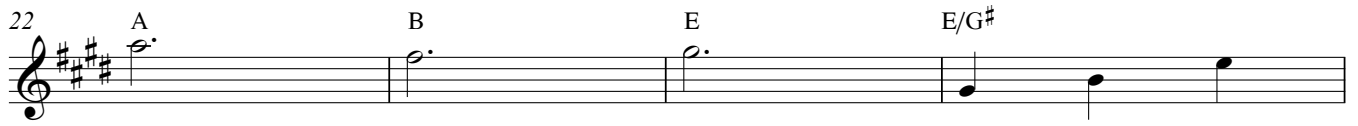
14 F[#]m B⁷ Emaj⁷ B⁷

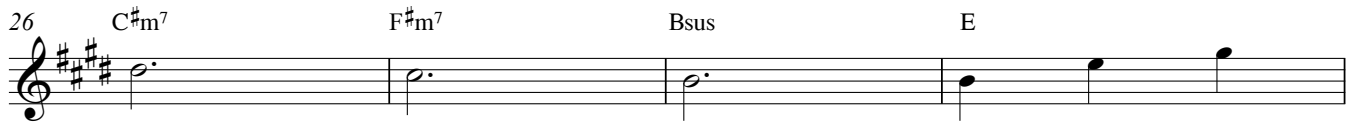
18 C[#]m B⁷ E E/G[#]

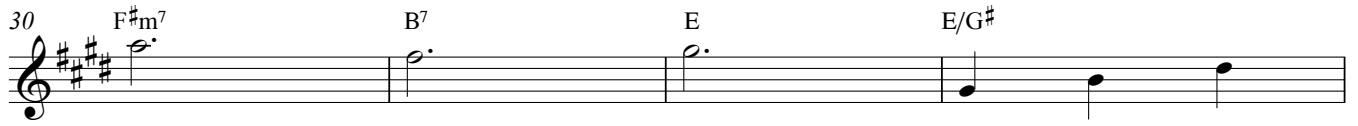
22 A B E E/G[#]

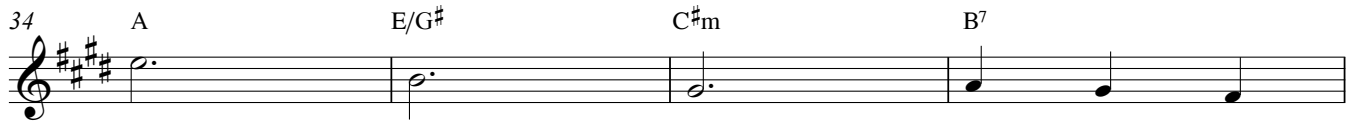
26 C[#]m⁷ F[#]m⁷ B⁷ E

30 F[#]m⁷ B⁷ E E/G[#]

34 A E/G[#] C[#]m B⁷

38 A B E

Voice

A

Femman

Daniel Purk

Musical notation for section A, measures 1-8. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 5/4. The notation includes a 7-measure rest at the beginning of measure 1, followed by eighth and quarter notes. Chord symbols are placed above the staff: Em⁷ (measures 1-2), B⁷ (measure 3), Cmaj⁷ (measure 4), and A⁷ (measures 5-8). Triplet markings (3) are present over groups of three notes in measures 3, 4, 5, 6, 7, and 8. Measure 8 ends with a double bar line and a key signature change to one flat (Bb).

Musical notation for section B, measures 9-15. The key signature is one flat (Bb) and the time signature is 5/4. The notation includes eighth and quarter notes. Chord symbols are placed above the staff: Bbmaj⁷ (measures 9-10), D⁷/F# (measures 11-12), Gm⁷ (measures 13-14), and Ab⁷ (measure 15). Triplet markings (3) are present over groups of three notes in measures 11, 12, 13, 14, and 15. Measure 15 ends with a double bar line.

Salmo

Daniel Purk

1 Db/F Edim Cm/E₃ C⁷sus⁴ Ab Gm⁷/D^b C⁷ Fm⁷

5 Bbmaj⁷ Am⁷ Eb/G F⁷sus⁴ F⁷/Eb B^b/D Gm F⁷sus⁴ F⁷ B^b D⁷/F[#]

9 G/B Cmaj⁷ Em⁷ D⁶/⁹ no³ Cmaj⁷ G/B F[#]dim Em

13 Bm/D Am/C Gsus G/F C/E Am⁷ Bm/D C⁶ G/D D Gadd⁹

Voice

Gotland

Daniel Purk

Intro

Ab/C Eb/Bb Ab/C Eb#5/B Ab/C Eb/Bb Ab/C Eb#5/B

5 Amb5 Eb/G Fm7 Eb#5/G Fm7 Eb Ab/Bb

A

9 Eb Bb/D Cm Bb Abadd9 Eb/G Abadd9 Ab/Bb

13 Eb Bb/D Cm Bb Abadd9 Eb/G Abadd9 Ab/Bb

B

17 Gfryg Eb/G Gfryg Eb/G Gfryg Eb/G Gfryg G7alt

21 Gfryg Eb/G Gfryg Eb/G Gfryg Eb/G Gfryg G7alt

C

25 Fm6 Cm Gm7/Bb Cm/Eb Dm7b5 G7 Gbdim7 Gm7

29 G7sus4 G7 Cm Fm6 Abmaj9 G7alt Ab/Bb

Voice

LJ

Daniel Purk

A

Musical staff for section A, measures 1-4. Chords: Gmaj7, B7, Em7, A7, Bm7, Em7, Dm7, G7.

Musical staff for section A, measures 5-6. Chords: Cmaj7, Bm7.

Musical staff for section A, measures 7-8. Chords: Em7, Am7, Bm7, Cmaj7, Dsus2⁴, Em7, A7, Dsus2⁴.

B

Musical staff for section B, measures 11-14. Chords: Cm7, F7, Bbmaj7, Ebmaj7, Am7^{b5}, D7, Gm7, Gmmaj7/F#.

Musical staff for section B, measures 15-18. Chords: Fm7, Bb7^{#5}, Gm7, C7, Am7, D7, Gm7, C7, Am7, D7.

C

Musical staff for section C, measures 19-22. Chords: Gmaj7, B7, Em7, A7, Bm7, Em7, Dm7, G7.

Musical staff for section C, measures 23-26. Chords: Cmaj7, Bm7, Em7, A7, Dsus2⁴.

The Special One

Daniel Purk

A

D♭maj7#5 B♭m7 Fm7 E♭m7 Fm7 E♭m7 D♭/G♭ G♭/A♭

5 D♭maj7#5 B♭m7 Fm7 E♭m7 Fm7 E♭m7 A♭7 B♭m6

B

9 Fm7 Gm7 A♭maj7 A♭mmaj7 A♭m6 E♭maj7#5 Cm Gm7 Fm7

13 E♭m7 D♭maj7 A♭/B♭ E♭maj7#5 Cmadd9

15 Dm7b5 G7b9 Cmmaj7 A♭7b9

Voice

Dr Dorian

Daniel Purk

The musical score is written in F major (one flat) and 4/4 time. It consists of four staves of music. The first staff begins with an Fm7 chord and a half note G4. The second staff starts at measure 5 with a Dm7 chord and continues with Cm7, Am7, Am7, Gm7, and Em7. The third staff starts at measure 9 with an Ebm7 chord and continues with Fm7 and Bbm7. The fourth staff starts at measure 13 with an Ebm7 chord and continues with Fm7, Gm7, Ebm7, Fm7, Gm7, and Cm7. The piece concludes with a double bar line at the end of the fourth staff.

1 Fm⁷

5 Dm⁷ Cm⁷ Am⁷ Am⁷ Gm⁷ Em⁷

9 Ebm⁷ Fm⁷ Bbm⁷

13 Ebm⁷ Fm⁷ Gm⁷ Ebm⁷ Fm⁷ Gm⁷ Cm⁷

Många stopp på vägen

Daniel Purk

Piano

5

Pno.

8

Pno.

12

Pno.

F/E G/F Cmaj7 Fmaj7 G7/B E7b9 Am7 D7

Gmaj7 B7#5 Em7 Am7 Ab/Bb Bb7

Eb Eb/Db Ab/C Abm6/B Eb/Bb Cm Fm7 Bb7

Cm Bb/Ab Gm7 Fm7 Eb

Träd

Daniel Purk

A

Dm⁷ Cmaj⁷/G Bm⁷^{b5} E⁷^{b9} Fmaj⁷ Cmaj/G Bm⁷^{b5} E⁷^{b9}

Musical notation for system 1, measures 1-4. The treble staff contains a melodic line with eighth and quarter notes. The bass staff contains a piano accompaniment with chords and a bass line. A box labeled 'A' is placed above the first measure.

A

5 Gm⁷/C Fmaj⁷ Bm⁷^{b5} E⁷^{b9} Fmaj⁷ Am⁹ | 1. Bm⁷^{b5} E⁷^{b9} | 2. A⁷alt

Musical notation for system 2, measures 5-8. The treble staff continues the melodic line. The bass staff continues the piano accompaniment. A first ending bracket covers measures 7-8, with a second ending marked '2. A⁷alt'.

B

10 Dm⁷ Bmaj⁷/D[#] Em⁷F[#]dim⁷ Cmaj⁷/G F[#]Dim⁷ Em⁷ F[#]dim⁷Cmaj⁷/G Adim⁷ G⁶/B B⁹sus

Musical notation for system 3, measures 9-13. The treble staff features a more complex melodic line with sixteenth notes. The bass staff continues the piano accompaniment. A box labeled 'B' is placed above the first measure.

B

14 Em Em⁷ Am⁶ Cmaj⁷^{#5} Dm⁷ Am⁷ Bm⁷^{b5} E⁷^{b9}

Musical notation for system 4, measures 14-17. The treble staff continues the melodic line. The bass staff continues the piano accompaniment.

C

18 Dm⁷ Cmaj⁷/G Bm⁷^b5 E⁷^b9 Fmaj⁷ Cmaj/G Bm⁷^b5 E⁷^b9

22 Gm⁷/C Fmaj⁷ Bm⁷^b5 E⁷^b9 Am⁷ Dm⁷ Am⁷ E⁷alt

It's in our hands

Daniel Purk

A

Bm7 A/B G/B A/B

Voice

5 Bm7 C/B D⁹ Gmaj7 A/G 1. G/A 2. G/A Dmaj7

Voice

B

10 Abm7^{b5} Gmaj7 F^{#7} Em7 A⁹ Dmaj7 Bsus

Voice

14 Emaj7 C^{#m7} D^{#alt} G^{m7} G^{m7}/F[#] Eadd⁹ Amaj^{#11}

Voice

C

18 Bm7 A/B G/B A/B

Voice

22 Bm7 C/B D⁹ Gmaj7 A/G G/A Dmaj7

Voice

D Outro, drumsolo over vamp

26 C D C D C D C D

Voice

30 C D C D C D C D

Voice

Folkis

Daniel Purk

A

Piano

Bass Guitar

Am Dm Am E7

5 Pno.

Bass

5 Am G/B C E7 Am E7

9 Pno.

Bass

9 Am Dm Am E7

13 Pno.

Bass

13 Am G/B C E7 Am C/G Fmaj7 E7

B

17 Pno.

Bass

17 A E C#m F#m D E

21 F#m /A A/C# D E7 A

Pno.

Bass

Detailed description: This musical score consists of three staves. The top staff is for the Piano (Pno.) in treble clef, the middle for the Bass in bass clef, and the bottom for the Bass in bass clef. The key signature is F# major (three sharps: F#, C#, G#). The piece starts at measure 21. The first measure (21) is in 3/4 time, with notes G#4, A4, B4, and C5. The second measure (22) is in 2/4 time, with notes G#4, a whole rest, and A4. The third measure (23) is in 3/4 time, with notes G#4, A4, B4, and C5. The fourth measure (24) is in 2/4 time, with notes G#4 and A4. The piece ends with a double bar line.

A

Tango for Diego

Daniel Purk

Voice

Ebm Bb7#5 Ebm Ab7 Bbm7 F7#5 Bbm7 F7#5 Ab9#5/C

Voice

5 Dbmaj9 /Bb Abm6 Fm6 Cm6 Gaug Bbaug

B

Voice

9 Ebm Bb7#5 Ebm Ab7 Bbm7 F7#5 Bbm7 F7#5 Ab9#5/C

Voice

13 Dbmaj9 /Bb Abm6 Fm6 Cm6 G7alt Cm

C

Voice

17 Abmmaj7 G7#5b9 Fm7 Bb7 Abm Abmmaj7 Gm7

Voice

20 Cm7 Fm7 Bb7sus Fdim7 Cm Dm7b5 G7#5 Bb7#5

D

Voice

25 Ebm Bb7#5 Ebm Ab7 Bbm7 F7#5 Bbm7 F7#5 Ab9#5/C

Voice

29 Dbmaj9 /Bb Abm6 Fm6 Cm6 Bbaug

tr *tr*

"Ad interim" - tills vidare

Daniel Purk

Chords: Ebmaj, Fm7, Gm7, Fm7 Bb7, Eb, Ebmaj7 Abmaj7, Eb/G, Ab/Bb

Chords: Cm7, Bb7, Gm7, Abmaj7Bb7, Ebmaj7, Abmaj7, Bb7, Db6/9

Chords: Ebmaj7, Fm7, Gm7, Fm7 Bb7, Ebmaj7, G7, Cm7, Bbm7 Eb7

Chords: Abmaj7, Bb7, Gm7, Abmaj Bb7, Cm7, Bb7, Fm7/Eb, Eb